

РЕШЕНИЕ

№ 530

гр. гр.Несебър, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Красимира Ил. Любенова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20232150101005 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, чл.
344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225 КТ.

От ищцата С. С. Д. срещу ответника „*****“ АД, са предявени обективно кумулативно
съединени искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225
КТ. В исковата молба се твърди, че ищцата (от 2015г.) била на работа при ответника на длъжност
директор дирекция „Правно обслужване и връзки с инвеститорите“, като със заповед № 143 от
04.09.2023г. на основание чл. 328, ал. 2 КТ било прекратено трудовото и правоотношение с
ответника. Излага, че основаниято за прекратяване било „сключване на договор за управление“. Счита, че прекратяването е извършено незаконосъобразно. В тази връзка обръща внимание, че
ответникът е публично предприятие и приложение следва да намери ЗПП. Извършва анализ на
промените в съвета на директорите, настъпили при ответното дружество. Акцентираща върху
обстоятелството, че по сега действащия устав и взетите по-рано решения на ОСА от 04.05.2010г.
броят на членовете на съвета на директорите е пет. Твърди, че И.М., С.Е. и М.П. не са избрани за
членове на СД въз основа на конкурс по реда и условията на ЗПП и ППЗПП. Сочи, че при
разглеждане на докладна записка през месец 03.2015г. членовете на съвета на директорите се
съгласили ищцата да бъде преназначена на новата длъжност. Твърди, че от 2015г. до 2023г.
изпълнявала стриктно трудовите си задължения, като работата ѝ винаги била приемана от
членовете на СД. Навежда, че не са настъпили предпоставките на чл. 328, ал. 2 КТ. Излага, че не е
сключен договор за управление, включващ конкретна, нова бизнес задача, чието изпълнение да е
обусловило прекратяването на договора ѝ. Развива подробни съображения в подкрепа на тези свои
твърдения. Акцентираща, че в решението на СД от 01.07.2023г. за избирането на сегашния
изпълнителен директор С.Е., след настъпилата на 28.06.2023г. физическа смърт на предишния
изпълнителен директор Златко Димитров, липсват надлежно приети от СД бизнес цели, или
конкретни бизнес задачи, които новият изпълнителен директор да постигне. Твърди, че по силата

на пар. 21 от ПЗР към Постановление № 16 на МС от 30.01.2023г. за изменение и допълнение на ППЗПП действащите временни договори за управление и контрол, сключени без провеждането на конкурсна процедура, се считат за сключени за срок не по-дълъг от 6 месеца от влизането в сила на постановлението. В тази връзка твърди, че членовете на СД вече са с прекратени по силата на закона договори за управление и предстои провеждане на конкурс. В тази връзка излага, че договорът от 11.07.2023г., сключен от „*****“ АД, не притежава характеристиките на такъв по чл. 328, ал. 2 КТ. Сочи, че и съдържанието на този договор не е одобрено от СД. Навежда, че този договор е подписан от нелегитимен председател на съвета на директорите и излага подробни съображения в подкрепа на тези твърдения. Сочи, че изборът на С.Е. за изпълнителен директор, обективиран в решение на СД от 01.07.2023г., е незаконосъобразен. Излага доводи в тази насока. Намира, че липсва волеизявление на управителния орган за прекратяване на трудовото й правоотношение, като излага доводи в тази насока и акцентира върху чл. 116г от ЗППЦК и чл. 237, ал. 1 ТЗ. Намира за спорно обстоятелството дали длъжността, която е заемала, е ръководна по смисъла на пар. 1, т. 3 от ДР на КТ. Излага съображения в тази насока. Счита, че прекратяването на трудовия й договор представлява злоупотреба с права, като излага аргументи в подкрепа на това становище. Развива съображения в насока, че е останала без работа след уволнението и не е реализирала доходи. С тези доводи от съда се иска да признае уволнението на ищцата за незаконосъобразно и да го отмени, ищцата да бъде възстановена на заеманата преди уволнението длъжност, ответникът да бъде осъден (след оттегляне на част от претенцията, допуснато в открито съдебно заседание на 08.12.2023г.) да й заплати сумата от 15 240 лв. – обезщетение за оставане без работа за срок от 4 месеца, считано от уволнението – за периода 05.08.2023г. – 05.12.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума. Претендират се разноси.

От ответника „*****“ АД е депозиран писмен отговор, с който предявените искове се оспорват като неоснователни. Сочи се, че длъжността, която ищцата е заемала е ръководна по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ и се излагат подробни съображения в тази насока. Обръща се внимание, че тази длъжност не касае само функции, произтичащи от ЗППЦК. Излага се, че на 01.07.2023г. С.Е. е избрана за изпълнителен директор, като това обстоятелство е вписано на 11.07.2023г. и е станало известно на всяко трето добросъвестно лице, като е възникнал юридическият състав на появата на представителство на дружеството поради конститутивния ефект на вписването. Обръща се внимание, че на основание чл. 244, ал. 7 от ТЗ между новоизбраният изпълнителен директор и ответника е сключен договор за управление. Излага се, че новият изпълнителен директор е поел задължение да изпълнява бизнес целите на дружеството и бизнес програмата, утвърдена с решение № 11 по протокол № 15 от 12.12.2022г. на СД. Извършва се анализ на основанията за прекратяване по чл. 328, ал. 2 КТ. Оспорват се доводите на ищцата, че договорът за управление не отговаря на изискванията на чл. 328, ал. 2 КТ. Излагат се подробни съображения в обратната насока. Извършва се подробен анализ на сключения договор. Акцентира се върху факта, че изборът и освобождаването на членове на съвета на директорите имат действия от датата на вписване на тези обстоятелства в търговския регистър. Развиват се доводи в тази насока. Оспорват се твърденията, че договорът за управление е подписан от нелегитимен председател на СД. Извършва се тълкуване на предвидения шестмесечен срок, като се сочи, че неправилно ищцата счита, че с изтичането му мандатното правоотношение се прекратява. Излагат се подробни аргументи в тази насока с анализ на норми от ТЗ – чл. 221, т. 4, чл. 233, ал. 5 ТЗ. В тази връзка се сочи, че Иван Маринов не само, че не е бил заличен, а е продължил да участва в работата на съвета на директорите. Излагат се подробни доводи, свързани с конститутивното

действие на вписването. Твърди се, че възникването и прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата не се подчинява на ЗППЦК, а на КТ, който е нормативен акт с по-висок ранг. Освен това се обръща внимание, че заповедта не е в противоречие с чл. 116г от ЗППЦК. Излагат се аргументи в тази насока. Оспорват се твърденията за злоупотреба с право. Твърди се, че и исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ са неоснователни. Оспорва се размерът на претенцията по чл. 225 КТ. От съда се иска да отхвърли исковете. Претендират се разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 12 ГПК намира, че се установява следното от фактическа и правна страна:

По иска по чл. чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В доказателствена тежест на ищцата по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е да докаже, че е била в трудови правоотношения с ответника, които са прекратени с процесната заповед, както и изложените в исквата молба факти и обстоятелства, които водят до злоупотреба с право.

В тежест на работодателя (ответника) е да докаже, че уволнението е законосъобразно, т.е. – че са били налице предпоставките на чл. 328, ал. 2 КТ, а именно: че ищцата е била служител от ръководството на предприятието, че е сключен надлежен договор за управление на предприятието, изпълнението по който е започнало, както и, че е налице конкретна бизнес програма, разработена въз основа на съответна бизнес задача, в това число - конкретните параметри на бизнес плана и бизнес задачата, като част от необходимото съдържание на договора за възлагане на управлението, с посочени икономически и стопански показатели, които трябва да бъдат постигнати и за реализирането на които е сключен договорът за управление и за работодателя е възникнало правото на избор на екип.

Между страните не е спорно, а и от трудов договор № 81 от 09.06.2014г., ведно с допълнителни споразумения към него (на л. 18 – л. 23 от делото) се установява, че ищцата С. С. Д. встъпила в трудово правоотношение с ответника „*****“ АД на длъжността „юрисконсулт“, като с допълнително споразумение № 45 от 01.04.2017г. (на л. 22 от делото) била преназначена на длъжност „директор“ на дирекция „Пови“ (Правно обслужване и връзки с инвеститорите).

От длъжностна характеристика за посочената длъжност (на л. 42 – л. 47) се установява, че целта ѝ е да подпомага правно изпълнителния директор, съвета на директорите и общото събрание на дружеството, както и осъществяване на ефективна връзка между управителния орган на дружеството и другите акционери и лицата, проявили интерес да инвестират.

От ищцата се поставя като спорен въпросът дали така посочената длъжност е ръководна. По арг. от пар. 1, т. 3 от ДР – „Обяснения на някои думи“ на КТ, „Ръководство на предприятието“ е ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни)“. В съдебната практика и правната теория трайно е възприето, че характерът на длъжността като „ръководна“ се определя единствено от длъжностната характеристика, като ръководната длъжност включва правомощия да организира и планира трудовия процес, да разпределя задачите между подчинените работници и служители, да отчита и контролира тяхното изпълнение и други подобни (Коментар на Кодекса на труда, издание 11, автори проф. Васил Мръчков, проф. Красимира Средкова, проф. Атанас Василев, Сиби 2013, стр. 1001). В практиката на ВКС е възприето, че в ръководството на предприятието се включват освен ръководителят и неговите заместници, също и други лица, на които е възложено

ръководството на трудовия процес - например заемащият длъжността „главен счетоводител“, главният юриконсулт, началници на отдели и служби, ръководители на цехове и други производства, когато отговарят за цялостния производствен процес (Решение № 198 от 19.12.2016г. по гр.д. № 601/2016г. по описа на III гр.о. на ВКС). С оглед вписаните в длъжностната характеристика цели и области на длъжността на ищцата, както и основни задължения (свързани изцяло с правното обслужване на предприятието), а така също и с оглед отразеното в длъжностната характеристика, че на подчинение на директора на дирекция „ПОВИ“ са юриконсултите в предприятието и експертите за връзки с инвеститорите, може да се приеме, че посочената длъжност съвместява в себе си както такава на „главен юриконсулт“, така и на „връзки с инвеститорите“ (такава длъжност е задължителна при публичните акционерни дружества, каквото е дружеството ответник – арг. от чл. 116г, ал. 1 от ЗППЦК). Видно е, че според длъжностна характеристика ищцата е била натоварена с организационни функции, като едно от основните ѝ задължения е било да разпределя, организира и контролира работата на служителите в дирекцията (на л. 44 от делото). Всички тези характеристики на длъжността я определят според настоящия съдебен състав като ръководна. Както се посочи в практиката на ВКС изрично е възприето, че длъжността „главен юриконсулт“ е ръководна, а в случая голяма част от характеристиките на длъжността на ищцата се покриват с длъжността „главен юриконсулт“ в дадено предприятие. Показателно е, че на подчинение на ищцата са били всички юриконсулти в предприятието, както и експерт по връзки с инвеститорите. Т.е. на ищцата е било възложено цялото ръководство на трудовия процес в юридическото поделение на предприятието, поради което длъжността ѝ безспорно попада в обхвата на „ръководна“ такава по смисъла на КТ.

Посочените характеристики на длъжността са достатъчни, за да я определят като „ръководна“, поради което анализираните в исковата молба други характеристики, които според ищцата сочат, че длъжността ѝ не е „ръководна“, не следва да бъдат вземани предвид. Логично е, след като тя е била подчинена на Съвета на директорите и изпълнителния директор, основните ръководни функции, свързани с цялостната дейност на предприятието да се изпълняват от тези органи. Както беше изяснено по-горе, това не изключва възможността да са налице и ръководители на конкретни специализирани поделения (каквото е юридическото), които също заемат „ръководни функции“ по смисъла на КТ.

Следващите спорни въпроси по делото са за това дали е сключен надлежен договор за управление на предприятието, изпълнението по който е започнало, както и, дали е налице конкретна бизнес програма.

Съгласно чл. 328, ал. 2 КТ служителите от ръководството на предприятието могат да бъдат уволнени с предизвестие в сроковете по чл. 326, ал. 2 поради сключването на договор за управление на предприятието. Уволнението може да бъде извършено след започване на изпълнението по договора за управление, но не по-късно от 9 месеца. В подобни случаи основаниято за уволнението е сключването на договор за управление на предприятието. За законността на уволнението по чл. 328, ал. 2 КТ е необходимо потестативното право на управляващия предприятието на работодателя да е упражнено в 9-месечен срок от започване на изпълнението на новия договор за управление (Решение № 144 от 04.07.2019г. по гр.д. № 4350/2018г. по описа на IV гр.о. на ВКС). Ответникът обосновава наличието на предпоставките за уволнение по чл. 328, ал. 2 от КТ с договор за възлагане управлението на изпълнителен член от съвета на директорите от 11.07.2023г. (на л. 232 – л. 235 от делото). В изрична молба ищцата е оспорила достоверната дата на този договор, но единствено с доводите, че е изготвяла различни

проекти за него, като до 18.07.2023г. окончателният му вариант не бил изготвен. Както се посочи обаче от съществено значение в случая е към датата на уволнението – 05.08.2023г., да е започнало изпълнението на новия договор. Това обстоятелство не се оспорва от ищцата (оспорва се само договорът да е бил подписан преди 18.07.2023г.), а освен това се потвърждава от вписаното в заповедта за уволнение основание – сключването на нов договор за управление. Самата ищца в исковата си молба не оспорва, че на 01.07.2023г. е взето решение за избор на сегашния изпълнителен директор – С.Е., както и, че към датата на уволнението ѝ е имало подписан договор между С.Е. и И.М. – председател на СД (каквото е и приложеният към исковата молба договор), като нейните възражения са насочени към начина на сключването му. Следователно съдът приема за доказано по делото, че към 05.08.2023г. е бил сключен договорът за възлагане управлението на изпълнителен член от Съвета на директорите. Този факт се установява и от справка в публичния „Търговски регистър“, според която С.Е. е вписана като представител на дружеството още на 11.07.2023г.

На следващо място по делото се доказва, че Договор за възлагане управлението на „*****“ АД е бил сключен на 24.07.2013г. (на л. 297 – л. 301 от делото) със Съвета на директорите на „*****“ АД, с който на съвета било възложено да управлява дружеството. Видно е, че член на съвета на директорите към онзи момент е била и С.Е.. По делото е представен и Договор за възлагане управлението на изпълнителен член от съвета на директорите от 25.07.2013г. (на л. 302 – л. 308 от делото), видно от който управлението е възложено на конкретен член на съвета на директорите – З.Т.Д.. По арг. от чл. 235, ал. 2 ТЗ и чл. 244, ал. 7 вр. чл. 121, ал. 1 от ЗППЦК не съществува пречка управлението и представителството на дружеството да бъдат възложени на един от членовете на Съвета на директорите. Така е процедирано на 25.07.2013г., а и при сключване на последния договор за управление от 11.07.2013г. Трайно в практиката на ВКС се приема, че е без значение дали договорът за възлагане на управлението се сключва с ново лице, или с такова, което е имало предходен договор за управление (Решение № 144 от 04.07.2019г. по гр.д. № 4350/2018г. по описа на IV гр.о. на ВКС). Поради тази причина възраженията, че С.Е. е била част от съвета на директорите и с нея е имало сключен предходен договор за управление, не могат да обосноват сочената от ищцата теза, като тези обстоятелства не са били пречка да се сключи новият договор от 11.07.2023г. (безспорно е по делото, че досегашният член на съвета на директорите, на който е било възложено управлението – Златко Димитров, е бил починал към тази дата). Както е прието в съдебната практика – Решение № 99 от 30.06.2022г. по гр.д. № 1773/2021г. по описа на IV гр.о. на ВКС правоотношението между акционерното дружество и изпълнителните членове на съвета на директорите възниква по силата на овластяване – с договор за възлагане на управлението (чл. 244, ал. 7 ТЗ), който се сключва от името на дружеството чрез председателя на съвета на директорите и се урежда по правилата на договора за поръчка по ЗЗД. Следователно договорът от 11.07.2023г. е надлежен договор за възлагане на управлението по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ (арг. от чл. 244, ал. 7 ТЗ вр. чл. 121, ал. 1 от ЗППЦК) и не е имало пречка такъв да се сключи от председателя на Съвета на директорите с конкретен негов член – в случая С.Е..

Не се разкриват различия в горните изводи при тълкуването на разпоредбата на чл. 53 от Правилника за прилагане на Закона за публичните предприятия, тъй като според чл. 53, ал. 1 от този правилник договорите за управление и за контрол в публичните предприятия се сключват за срок от 3 до 5 години и се прекратяват предсрочно при наличие на някое от условията на чл. 24 от Закона за публичните предприятия (по арг. от чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗПП такова условие е смърт на лицето). В настоящия случай е процедирано при спазване на чл. 24, т. 1 от ЗПП вр. чл. 53, ал. 1 и

чл. 52 от ППЗПП вр. чл. 244, ал. 7 ТЗ вр. чл. 121, ал. 1 от ЗППЦК, тъй като след смъртта на лицето, с което е бил сключен предходният договор за управление – от 25.07.2013г., е сключен нов такъв с лицето С.Е., който е действал към датата на прекратяване на трудовото правоотношение – 05.08.2023г.

По арг. от чл. 52, ал. 1 от ППЗПП у правлението и контролът на публичните предприятия се възлагат с договори за управление и контрол, сключени в съответствие с разпоредбите на Търговския закон или специалния закон, с който е създадено предприятието. Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ЗППЦК също препраща към ТЗ - за неуредените случаи. В случая не следва да бъдат разглеждани възраженията на ищцата, свързани с приложението на пар. 21 от ПЗР на ППЗПП, тъй като е видно, че правилата в предвиждат срок от 6 месеца, считано от 01.03.2023г. (влизане в сила на постановлението), поради което нямат отношение към извършените действия от членовете на Съвета на директорите през месец август 2023г. С оглед приложението на разпоредбите на ТЗ относно мандата на Съвета на директорите, следва да се приеме за актуална и съдебната практика по приложението на чл. 233, ал. 1 от ТЗ, според която правоотношението със Съвета на директорите не се прекратява с изтичането на мандата, а продължава до избора на нови членове на СД – в този смисъл Решение № 108 от 08.10.2015г. по т.д. № 2263/2014г. по описа на II търг. отделение на ВКС и цитираните в него. Ето защо следва да се приеме, че съставът на Съвета на директорите е бил легитимен и действащ към момента на сключване на договора за управление.

Не се приемат и доводите за нелегитимност на председателя на съвета на директорите – И.М.. Съгласно чл. 233, ал. 5 от ТЗ член на съвета може да поиска да бъде заличен от търговския регистър с писмено уведомление до дружеството. В срок до 6 месеца след получаване на уведомлението дружеството трябва да заяви за вписване освобождаването му в търговския регистър. Ако дружеството не направи това, заинтересованият член на съвета може сам да заяви за вписване това обстоятелство, което се вписва, независимо дали на негово място е избрано друго лице. От ищцата са представени доказателства, че от И.М. е подадено такова заявление на 14.03.2022г. (на л. 54 от делото). От докладна записка от 16.05.2022г. (на л. 55 – л. 56 от делото) се установява, че от изпълнителния директор на дружеството е направено предложение да се внесе на общо събрание заявлението на Маринов – с цел да се гласува решение за освобождаването му. От представен протокол от проведено общо събрание на акционерите от 14.07.2022г. (на л. 61 – л. 71) се установява, че с решение по т. 11 от дневния ред е прието, че общото събрание не освобождава И.М. от правомощията му в качеството му на член на съвета на директорите. По арг. от чл. 221, т. 4 от ТЗ именно общото събрание на акционерите е компетентният орган, който има правомощието да освободи членове на Съвета на директорите. Нищо по-различно не предвижда и разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 2 от Закона за публичните предприятия, тъй като в нея е предвидено, че освобождаването може да се извърши по молба на съответния член на съвета на директорите, но компетентният да извърши това освобождаване орган и в този случай е общото събрание. Именно поради тази причина е предвидена и възможност за члена на съвета на директорите в чл. 233, ал. 5, изр. последно от ГПК, ако дружеството не го освободи (т.е. ако общото събрание на акционерите не вземе такова решение по реда на чл. 221, т. 4 от ТЗ) - сам да заяви за вписване в търговския регистър освобождаването му, което се вписва, независимо дали на негово място е избрано друго лице. Изводът е, че фактическият състав на освобождаването по чл. 233, ал. 5 от ТЗ завършва с вписване в търговския регистър на освобождаването, което може да стане на основание решение на общото събрание на акционерите, взето в 6-месечен срок от получаване на уведомлението, или по инициатива на члена на съвета на директорите, който (при бездействие от страна на органите на

дружеството) може и сам да инициира вписване на освобождаването. В разпоредбата на чл. 233, ал. 5 от ТЗ не е предвидена възможност това освобождаване да настъпи по право – по силата на закона. Необходима е активна дейност от органите на дружеството, а при тяхно бездействие – от заинтересованото лице. В случая компетентният орган – общо събрание на акционерите е взел изрично решение да не освобождава И.М., а от негова страна, след изтичане на 6-месечният срок, не са предприети нужните действия по чл. 233, ал. 5, изр. последно от ТЗ, поради което възникналото правоотношение между него и дружеството, в качеството му на член на Съвета на директорите и негов председател, не е било прекратено към датата на сключване на договора за управление.

На следващо място от ищцата е оспорено наличието на надлежен „бизнес план“, приет от работодателя, като в тази връзка на ответника е указано да докаже, че е налице конкретна бизнес програма, разработена въз основа на съответна бизнес задача, в това число - конкретните параметри на бизнес плана и бизнес задачата, като част от необходимото съдържание на договора за възлагане на управлението, с посочени икономически и стопански показатели, които трябва да бъдат постигнати и за реализирането на които е сключен договорът за управление и за работодателя е възникнало правото на избор на екип.

Във връзка с т. нар. „бизнес план“ е формирана практика на ВКС, от която могат да се изведат определени изводи. От една страна в съдебната практика не се абсолютизира изискването за наличието на бизнес план като предпоставка за приложението на чл. 328, ал. 2 КТ, в това число и за работодателите – публични предприятия – Решение № 4 от 07.04.2022г. по гр.д. № 2285/2021г. по описа на IV гр.о. на ВКС (възприето изцяло и с Определение № 3731 от 23.11.2023г. по гр.д. № 4506/2023г. по описа на IV гр.о. на ВКС). Същевременно в практиката на ВКС (вкл. разглеждащата казуси с работодатели – публични предприятия) трайно се приема, че назначеният нов управител на дружеството може да уволни служителите в ръководството на предприятието, без да изчаква административното одобрение (съгласуване) на своята програма за управление. В противен случай евентуалното забавяне на произнасянето на административния орган след деветмесечния срок би лишило управителя от правомощието да уволни служителите в ръководството, което би довело до неприложимост на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 от КТ (Определение № 1266 от 25.05.2023г. по гр.д. № 149/2023г. по описа на IV гр. о. на ВКС и цитираното в него решение № 68/16.05.2018 г. по гр.д. № 3105/17г. на ВКС, II г.о.). В същия смисъл са още Определение № 311 от 19.04.2021г. по гр.д. № 231/2021г. по описа на III гр.о. на ВКС и цитираните в него, вкл. решение № 256 от 07.11.2019г. по гр. д. № 944/2019г. на ВКС, Четвърто г.о. Във връзка с бизнес плана трайно е застъпено и разбирането, че *договорът е за възлагане на управлението, ако директорът се е задължил в определения срок, срещу възнаграждение, да постигне на свой риск определен стопански резултат, като е без значение дали договорът се сключва с ново лице, или с такова, което е имало предходен договор за управление, дали приетата от работодателя бизнеспрограма е нова, сходна или идентична с предходна програма; по чие предложение е приета програмата и дали тя се съдържа в самия договор или в други документи, стига да е налице връзка между тях; както и дали преди или след възлагане на управлението са поставени за изпълнение същите или изцяло нови задачи, в сравнение с тези на предходния управител* – Решение № 144 от 04.07.2019г. по гр.д. № 4350/2018г. по описа на IV гр.о. на ВКС, Определение № 607 от 04.04.2023г. по гр.д. № 4339/2022г. по описа на III гр.о. на ВКС, Решение № 68 от 16.05.2018г. по гр.д. № 3105/2017г. по описа на III гр.о. и др.

Във връзка с тези разрешения на съдебната практика следва да се отбележи, че в настоящия

случай с решение № 11.15.2022 от 12.12.2022г. по т. 11 от дневния ред от събрание на Съвета на директорите на „*****“ АД (на л. 231 от делото) е одобрена Бизнес програма за дейността на „*****“ АД за 2022г. – 2025г. (представена като доказателство на л. 236 – л. 261 от делото). Видно от договора за възлагане на управлението на член на Съвета на директорите – С.Е. (на л. 232 – л. 235 от делото) на Енилова е възложено да управлява „*****“ АД – в съответствие с изискванията на действащото законодателство и вътрешните актове на дружеството (чл. 1 от договора). По арг. от чл. 4.3 от договора изпълнителният директор следва да организира разработването и изпълнението на приетата от СД и ОСА бизнеспрограма на дружеството. Следователно е налице договор за възлагане на управлението, с който директорът (в случая изпълнителен директор) се е задължил срещу възнаграждение да постигне определен стопански резултат – цитираната в чл. 4.3 от договора бизнеспрограма. Както се посочи – според трайната съдебна практика е без значение, че договорът се сключва с лице, което и до момента е било член на Съвета на директорите. Освен това е без значение дали към датата на сключване на договора е приета от работодателя изцяло нова бизнеспрограма (в случая на изпълнителния директор е възложено да извършва действия по вече приетата от Съвета на директорите бизнеспрограма за периода 2022г. – 2025г.). Установява се и връзка между бизнеспрограма и договора за управление (в договора изрично се съдържа клауза, че управителят следва да изпълнява бизнеспрограмата на дружеството, като са представени доказателства за приета такава програма за периода 2022г. – 2025г., който включва и периода от началото на сключване на договора за управление).

Не се приемат за основателни възраженията на ищцата срещу сочената бизнеспрограма. Вярно е, че според чл. 57, ал. 6 ППЗПП бизнес програмата се разработва от публичното предприятие и се приема от неговия управителен орган. Одобряването на приетите бизнес програми се извършва от органа, упражняващ правата на държавата в предприятието, съответно от общото събрание, и при спазване на специфичните изисквания на специалната нормативна уредба. Одобрената бизнес програма се предоставя на Агенцията за публичните предприятия и контрол в електронен формат по реда на чл. 21. От ищцата са представени доказателства (протокол от общо събрание на акционерите от 25.10.2023г. на л. 323 – л. 328 от делото), от които е видно, че по т. 13 от дневния ред не се приема решението за одобряване на цитираната бизнес програма за периода 2022г. – 2025г. Както се посочи обаче – одобряването на бизнес програмата, не представлява елемент от фактическия състав на уволнението по чл. 328, ал. 2 КТ, тъй като в противен случай евентуалното забавяне на произнасянето на административния орган след деветмесечния срок би лишило управителя от правомощието да уволни служителите в ръководството, което би довело до неприложимост на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 от КТ (Определение № 1266 от 25.05.2023г. по гр.д. № 149/2023г. по описа на IV гр. о. на ВКС, Решение № 68/16.05.2018 г. по гр.д. № 3105/17г. на ВКС, II г.о., Определение № 311 от 19.04.2021г. по гр.д. № 231/2021г. по описа на III гр.о. на ВКС, Решение № 256 от 07.11.2019г. по гр. д. № 944/2019г. на ВКС, Четвърто г.о.).

С оглед всичко изложено по-горе, следва да се приеме, че по делото се доказва наличието на надлежна бизнеспрограма, свързана с договора за управление, поради което правомощието по чл. 328, ал. 2 КТ, дадено на новия управител, е възникнало.

Не се приемат и доводите, че уволнението противоречи на чл. 116г от ЗППЦК. В практиката на ВКС, обективизирана в Определение № 3731 от 23.11.2023г. по гр.д. № 4506/2023г. по описа на IV гр.о. на ВКС и Решение № 259/20.12.2017 г. по гр. д. № 1235/2017 г. на ВКС, IV г. о. е прието, че законът не поставя други изисквания, респективно не въвежда ограничения, за да може лицето, разполагащо с работодателска власт, да упражни правото си да прекрати договорната

връзка при условията на чл. 328, ал. 2 КТ. Само на това основание не може да се приеме, че в чл. 116г от ЗППЦК се въвежда изключение от правилото на чл. 328, ал. 2 КТ (както се посочи съдът приема длъжностна за ръководна и това е достатъчно за приложението на чл. 328, ал. 2 от КТ). Фактът, че длъжността е включвала и правомощия по чл. 116г от ЗППЦК не дерогира правото на новия управляващ (при наличието на всички предпоставки за това) да се възползва от правомощието си по чл. 328, ал. 2 от КТ. Освен това в чл. 116г от ЗППЦК не е предвидено изрично правило, че прекратяването на трудов договор с директор за връзки с инвеститорите може да се осъществи единствено от управителния орган (в случая Съвет на директорите), но не и от изпълнителния директор. Предвидено е единствено, че това лице се назначава от управителния орган, но не са предвидени специални правила за прекратяване на правоотношението му. Още повече, че по арг. от чл. 244, ал. 4 от ТЗ именно изпълнителният член на Съвета на директорите извършва конкретните действия по управление на дружеството.

Не се установява и соченото в исковата молба – уволнението да е реализирано при „злоупотреба с права“. В практиката на ВКС (Решение № 158 от 03.11.2023г. по гр.д. № 4138/2022г. по описа на III гр.о. на ВКС) се приема, че съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Ищцата, чиято е доказателствената тежест (разпределена и от съда), не е установила да има злоупотреба с права от работодателя. Злоупотребата с права от работодателя е особен случай на незаконност на уволнението. За оборването презумпцията за добросъвестност по чл. 8, ал. 2 КТ на работодателя е необходимо не само навеждане на едно или няколко обстоятелства, но и доказването им. Тази презумпция може да бъде оборена, когато се установи обратното, а именно че работодателят преднамерено използва правата си не в смисъла и насоката, определени в закона. Според задължителната практика на ВКС злоупотребата с права е проява на правен субект - физическо или юридическо лице, реализирана чрез правни или физически действия, в противоречие със закона, при наличието на вина във формата на умишъл и при осъществяване на конкретен резултат – вреда. Твърденията на ищцата са, че не е имало обективна необходимост от нейното освобождаване. Следва да се акцентира обаче на обстоятелството, че в случая се касае за особен вид правомощие на новия управляващ орган, по смисъла на чл. 328, ал. 2 от КТ, което е в рамките на неговата суверенна преценка – като управляващ да избере ръководния екип, с помощта на който да се управлява предприятието - Коментар на Кодекса на труда, издание 11, автори проф. Васил Мръчков, проф. Красимира Средкова, проф. Атанас Василев, Сиби 2013, стр. 1003. Ето защо самото реализиране на правомощието по чл. 328, ал. 2 от КТ (при наличието на всички предпоставки за това) зависи единствено от субективната преценка на новия управител. Обективното положение не влияе на неговата преценка, поради което наличието от обективна страна на необходимост, или не, от уволнението, само по себе си няма как да е предпоставка за „злоупотреба с права“ по смисъла на КТ. Липсата на „злоупотреба с права“ се извежда косвено и от факта, че необходимостта от сключване на нов договор за управление е възникнала вследствие на обективни фактори – предходният изпълнителен директор е починал (което не е спорно между страните).

С оглед всичко изложено настоящият съдебен състав достигна до извод, че са възникнали всички елементи от фактическия състав на чл. 328, ал. 2 КТ и за управителя по сключения нов договор за управление, който е действал към 05.08.2023г. – С.Е., е възникнало правото да прекрати трудовото правоотношение с ищцата. Видно е, че със Заповед № 143 от 04.08.2023г. тя се е възползвала от това право и трудовото правоотношение е прекратено законосъобразно, считано от

05.08.2023г. Ето защо искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ следва да бъде отхвърлен.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ:

В тежест на ищката е да докаже, че първият предявен иск е основателен, както и срокът на трудовия договор, сключен между нея и ответника. При изводите за неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, то и този иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от вр. чл. 225 от КТ:

В тежест на ищеца е докаже, че първият предявен иск е основателен, оставане без работа за претендиращия период (или до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция), причинна връзка между тях, както и размера на брутното си трудово възнаграждение. След като искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ подлежи на отхвърляне, то и обусловеният от него иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора разноски се дължат единствено в полза на ответника. По делото се претендират разноски в размер на 3884,89 лв. с ДДС, от които 3237,41 лв. – данъчна основа, заплатен адвокатски хонорар и 647,48 лв. – ДДС (списък на л. 337 от делото). Видно от договор за правна защита и съдействие (на л. 228 от делото) по исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ е уговорено възнаграждение в размер на 780 лв. без ДДС, а по иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ – в размер на 2457,41 лв. без ДДС. От представените фактури (на л. 229 от делото) се установява, че възнаграждението е фактурирано от адвоката, с включен ДДС, като цялата дължима сума от 3884,89 лв. е заплатена по банков път на 13.10.2023г. (разписка на л. 230 от делото). От ищката е направено възражение за прекомерност на претендираните разноски. Съобразно практиката на ВКС – в това число Определение № 50223 от 07.12.2023г. по гр.д. № 1785/2022г. по описа на III гр.о. на ВКС и Определение № 4090 от 14.12.2023г. по ч.гр.д. № 4696/2023г. по описа на III гр.о. на ВКС, при обективно съединени искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ адвокатското възнаграждение е в общ размер на една минимална работна заплата към датата на сключване на договора за правна помощ – месец октомври 2023г. - съгласно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 2004 г. (за 2023г. минималната работна заплата е в размер на 780 лв., поради което възнаграждението по тези искове е съобразено с предвидения минимум). Според цитираната съдебна практика възнаграждението по иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ за обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ се определя върху материалния интерес по реда на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата, независимо дали е предявен самостоятелно или при условията на обективно съединяване с исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ. Възнаграждението от 2457,41 лв. също е в минималния размер, изчислен съобразно размера на този предявен иск. За база в този случай следва да се вземе сумата на първоначално предявения иск от 22 860,06 лв., без да се вземе предвид направеното оттегляне на иска, тъй като в Определение № 10 от 20.01.2021г. по гр.д. № 960/2020г. по описа на IV гр. о. на ВКС и Определение № 26 от 20.01.2020г. по ч.гр.д. № 4278/2019г. по описа на IV гр. о. на ВКС е прието, че съгласно чл. 78, ал. 4 ГПК, ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото - съразмерно на частта, за която е била прекратено делото поради оттегляне на иска. Следователно ответникът е заплатил възнаграждения в минималните предвидени размери, които не могат да се намалят по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК (при преценка на минималния размер на възнаграждението през призмата на чл. 78, ал. 5 ГПК се взема предвид единствено данъчната основа - размерът преди начисляване на ДДС, тъй като разпоредбата на пар. 2а от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004г. предвижда процедиране по този начин – в този смисъл Определение № 473 от 23.06.2023г. по т.д. № 2466/2022г. по описа на I търг. отделение на ВКС). Следва да се присъди и

претендираната сума като ДДС върху платеното адвокатско възнаграждение – в този смисъл Определение № 70 от 30.01.2023г. по ч.т.д. № 19/2023г. по описа на II търг. отделение на ВКС , Определение № 50034 от 01.03.2023г. по гр.д. № 968/2022г. по описа на III гр. о. на ВКС, Определение № 50088 от 10.05.2023г. по т.д. № 1445/2021г. по описа II търг. отделение на ВКС , Определение № 2696 от 26.09.2023г. по ч.гр.д. № 3842/2023г. по описа на IV гр.о. на ВКС (от справка в публичния регистър на регистрираните по ДДС лица - <https://nra.bg/wps/portal/nra/registers-i-spisuci/Spisuci/Spisuk-na-licata-registrirani-po-DDS>, се установява, че адв. К. М., на която е заплатено възнаграждението, е регистрирана по ДДС с посочения във фактурата идентификационен номер: 179517241).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. С. Д., ЕГН *****, с адрес в гр. *****, срещу „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** т.к. *****, **иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ** за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на С. С. Д., осъществено със Заповед № 143 от 04.08.2023г., издадена от С.Е. – изпълнителен директор на „*****“ АД, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 2 от КТ, **иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ** за възстановяване на С. С. Д. на предишната й работа - „директор“ в дирекция „Правно обслужване и връзка с инвеститорите“ и **иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 от КТ** за присъждане на сумата от 15 240 лв. – обезщетение за оставане без работа за периода 05.08.2023г. – 05.12.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 02.10.2023г., до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК С. С. Д. , ЕГН *****, с адрес в гр. *****, да заплати на „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление ***** т.к. *****, **сумата от 3884,89 лв.**, представляваща осъществени по делото разноски, от които: 3237,41 лв. - платено възнаграждение за един адвокат и 647,48 лв. – ДДС, начислено върху посоченото възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр. Бургас в двуседмичен срок, считано от днес – 22.12.2023г.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____